

Η Κρυμμένη Ιστορία του Εδαφίου Σαράντα - Αριθμός Είκοσι Ένα

Το Δεύτερο Ουαί — Μέρος Όγδοο — Ίεζεκιήλ Αριθμός Δύο

Jeff Pippenger

2026-08-05

Ο Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύει εκείνους για τους οποίους έχει επιτελεσθεί έργο διδασκαλίας από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα, και η βασική Του διδασκαλία είναι «γραμμή επί γραμμής».

Πρὸς οὓς εἶπεν, Τοῦτο εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, μεθ' ἧς δύνασθε νὰ ἀναπαύσητε τὸν κεκοπιακότα· καὶ τοῦτο εἶναι ἡ ἀναζωογόνησις· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀκούσουν. Ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦτο πρὸς αὐτοὺς πρόσταγμα ἐπὶ προσταγμάτι, πρόσταγμα ἐπὶ προσταγμάτι· κανὼν ἐπὶ κανόνι, κανὼν ἐπὶ κανόνι· ἐδῶ ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ ὀλίγον· διὰ νὰ ὑπάγωσι, καὶ νὰ πέσωσι πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ νὰ συντριβῶσι, καὶ νὰ παγιδευθῶσι, καὶ νὰ συλληφθῶσι. Ἡσαΐας 28:12, 13.

Επί του παρόντος, ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα ανοίγει το βιβλίο του Ιεζεκιήλ. Πληροφορούμεθα ότι ο Ιεζεκιήλ είναι ιερέυς κατά το τριακοστό έτος, είτε το «τριάντα» αντιπροσωπεύει τη συμβολική ηλικία του ως ιερέως, είτε το τριακοστό έτος της προφητικής γραμμής που άρχισε κατά το Μεγάλο Ιωβηλαίο του Ιωσία. Η τελική ιερωσύνη των εσχάτων ημερών είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και οι αρχαίες κυριολεκτικές ιστορίες προτυπώνουν μια συμβολική ιστορία κατά τις έσχατες ημέρες.

Ἀλλ' εσεῖς θέλετε ονομασθῇ Ἱερεῖς τοῦ Κυρίου· οἱ ἄνθρωποι θέλουσι σας ονομάζει
Λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· θέλετε φάγει τα πλούτη των εθνῶν, καὶ ἐν τῇ δόξῃ αὐτῶν θέλετε
καυχᾶσθαι. Ἡσαΐας 61:6.

Ο Ιεζεκιήλ αποτελεί σύμβολο του λαού του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες—της ιερής ιστορίας την οποία κάθε προφητική μαρτυρία προσδιορίζει. Αυτή η ιερή ιστορία είναι το κίνημα του τρίτου αγγέλου, το οποίο προτυπώθηκε ιδιαιτέρως από το κίνημα του πρώτου αγγέλου το 1840. Το κίνημα του πρώτου αγγέλου ήταν ο άλφα άγγελος των τριών αγγέλων και ο τρίτος είναι ο ωμέγα άγγελος. Ο Ιεζεκιήλ, επομένως, ευθυγραμμίζεται με τον Πέτρο κατά τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η συμβολική ιστορία στην οποία τοποθετούνται τόσο ο Πέτρος όσο και ο Ιεζεκιήλ παριστάνεται ως η ιστορία του Πανίου.

Το Μικρό Βιβλίο

Ο Ιεζεκιήλ λαμβάνει το μικρό βιβλίο, όπως έκανε και ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη δέκα.

Ἀλλ' ἐσύ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἀκούε ὅ,τι ἐγὼ λέγω πρὸς ἐσέ· μὴ γίνου ἀποστάτης, ὅπως ἐκεῖνος ὁ οἶκος ὁ ἀποστάτης· ἀνοίξε το στόμα σου καὶ φάγε ὅ,τι ἐγὼ σοῦ δίδω. Καὶ ὅταν εἶδα, ἰδοὺ, χεῖρ ἀπεστάλη πρὸς ἐμέ· καὶ, ἰδοὺ, ἐν αὐτῇ ἦτο εἰλητάριον βιβλίου· καὶ το ἐξέτεινε ἐνώπιόν μου· καὶ ἦτο γεγραμμένον ἐσωθεν καὶ ἐξωθεν· καὶ ἦσαν γεγραμμένα ἐν αὐτῷ θρήνοι καὶ πένθος καὶ οὐαί. Καὶ εἶπε πρὸς ἐμέ· Υἱὲ ἀνθρώπου, φάγε ὅ,τι εὐρίσκεις· φάγε τούτο το εἰλητάριον, καὶ ὑπάγε, λάλησον πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ. Καὶ ἤνοιξα το στόμα μου, καὶ με ἔκαμε νὰ φάγω

εκείνο το ειλητάριον. Και είπε προς εμέ· Υιέ ανθρώπου, κάμε την κοιλία σου να φάγη και γέμισον τα σπλάγχνα σου με τούτο το ειλητάριον, το οποίον εγώ σού δίδω. Τότε έφαγον αυτό· και ήτο εν τω στόματί μου γλυκύ ως μέλι. Ιεζεκιήλ 2:8–10, 3:1–3.

Στην Αποκάλυψη δέκα, ο Ιωάννης τρώγει το μικρό βιβλίο, και ολόκληρο το κεφάλαιο αντιπροσωπεύει την εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού από τις 11 Αυγούστου 1840 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844.

«Ο άγγελος που ενώνεται στη διακήρυξη του μηνύματος του τρίτου αγγέλου πρόκειται να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του. Εδώ προαναγγέλλεται ένα έργο παγκόσμιας εμβέλειας και ασυνήθιστης ισχύος. Το κίνημα της Δευτέρας Παρουσίας των ετών 1840–44 υπήρξε ένδοξη εκδήλωση της δύναμης του Θεού· το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου, και σε ορισμένες χώρες σημειώθηκε το μεγαλύτερο θρησκευτικό ενδιαφέρον που έχει παρατηρηθεί σε οποιαδήποτε χώρα από τη Μεταρρύθμιση του δέκατου έκτου αιώνα· αλλά όλα αυτά πρόκειται να ξεπεραστούν από το ισχυρό κίνημα υπό την τελευταία προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου.» *The Great Controversy*, 611.

Ο Ιεζεκιήλ ευθυγραμμίζεται με τον Ιωάννη στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, ώστε ο Πέτρος, ο Ιωάννης και ο Ιεζεκιήλ να στέκονται μαζί στην ορισμένη τους θέση κατά τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Το 1840 έως το 1844 αντιπροσωπεύει μία τετραετή περίοδο, η οποία άρχισε όταν η προφητεία του χρόνου που είχε αρχίσει με μία περίοδο εκατόν πενήντα ετών στις 27 Ιουλίου 1299. Εκείνοι οι «πέντε μήνες» έληξαν και ενώθηκαν με την προφητεία του χρόνου των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών, η οποία ολοκληρώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, όταν η ένδοξη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού εφανερώθη έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Τότε η εφαρμογή του προφητικού χρόνου έπαυσε.

Και ώμοσε εις Εκείνον που ζη εις τους αιώνας των αιώνων, ο οποίος έκτισε τον ουρανόν και τα εν αυτώ, και την γην και τα εν αυτή, και την θάλασσαν και τα εν αυτή, ότι δεν θα υπάρχη πλέον χρόνος. Αποκάλυψις 10:6.

Ο προφητικός χρόνος έληξε ως έγκυρη εφαρμογή της προφητείας στις 22 Οκτωβρίου 1844. Ο Ιεζεκιήλ, ο Πέτρος και ο Ιωάννης εκπροσωπούν, ο καθένας, τις φρόνιμες παρθένες του Θεού στο κίνημα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, καθώς επίσης και στο κίνημα του τρίτου αγγέλου.

Οράματα

Τα πρώτα «ένδεκα» κεφάλαια του Ιεζεκιήλ παρουσιάζουν μια σειρά από «οράσεις», όπως εκτίθεται στο πρώτο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός, ἐνῶ ἤμην μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων παρὰ τὸν ποταμὸν Χεβάρ, ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδον ὀράματα Θεοῦ. Ιεζεκιήλ 1:1.

Τα «οράματα» των πρώτων ένδεκα κεφαλαίων δόθηκαν αρχικά στο πρώτο κεφάλαιο, πλησίον του ποταμού Χεβάρ· κατόπιν αναπτύχθηκαν περαιτέρω στο όραμα του τρίτου κεφαλαίου, στην «πεδιάδα», και έπειτα εκ νέου στο όραμα του ογδόου κεφαλαίου, στην Ιερουσαλήμ. Οι τρεις τοποθεσίες — ο ποταμός Χεβάρ, η πεδιάδα και η Ιερουσαλήμ — αντιπροσωπεύουν τρία οράματα, τα οποία από κοινού αποτελούν ένα όραμα, το οποίο είναι τα «οράματα» του πρώτου εδαφίου και των πρώτων «ένδεκα» κεφαλαίων.

Ιωβηλαϊόν

Το να θεωρηθεί το τριακοστό έτος ως το τριακοστό έτος του κύκλου του Ιωβηλαίου που άρχισε κατά το περίφημο Πάσχα του Ιωσία και κατόπιν έληξε στις 22 Οκτωβρίου, υποστηρίζεται ευχερώς, διότι αυτή η ιδιαίτερη γραμμή της ιερής ιστορίας απεικονίζεται διακριτώς, γραμμή επί γραμμή, με περισσότερους από έναν μάρτυρες. Ως παράδειγμα· το Πάσχα αντιπροσωπεύει τις εορτές της Άνοιξης και η ημέρα του εξιλασμού αντιπροσωπεύει τις εορτές του Φθινοπώρου. Το Λευιτικόν είκοσι τρία ευθυγραμμίζεται, επομένως, με τον κύκλο του Ιωβηλαίου που άρχισε με τον Ιωσία. Υπάρχουν και άλλες γραμμές που ευθυγραμμίζονται με την ιστορία η οποία παριστάνεται από τον βασιλιά Ιωσία έως τις 22 Οκτωβρίου, 573 π.Χ. Η ιστορική εκπλήρωση, στις 22 Οκτωβρίου 573 π.Χ., ενός έτους Ιωβηλαίου υποστηρίζεται από τους ιστορικούς.

Οι χρονολόγοι είναι γενικώς σύμφωνοι με τον προσδιορισμό της ημέρας του εξιλασμού στην 22α Οκτωβρίου 573 π.Χ., και το Μεγάλο Πάσχα του Ιωσία, το 622 π.Χ., είναι επίσης αποδεκτή χρονολογία από τους βιβλικούς αυτούς χρονολόγους. Το Πάσχα, σύμβολο των εορτών της ανοίξεως, εγκαίνιασε έναν σαρανταεννεαετή κύκλο Ιωβηλαίου, ο οποίος κατέληγε στο σύμβολο των εορτών του φθινοπώρου, κατά την ημέρα του εξιλασμού. Οι επτά εβδομάδες ετών, που συναποτελούσαν σαράντα εννέα έτη, ήσαν τα σύμβολα του σαββάτου της γης.

«Σε κάθε σελίδα, είτε ιστορία είτε εντολή είτε προφητεία, οι Γραφές της Παλαιάς Διαθήκης καταναgάζονται από τη δόξα του Υιού του Θεού. Καθ' όσον ήταν θείας καθιερώσεως, ολόκληρο το σύστημα του Ιουδαϊσμού ήταν μια συμπαγής προφητεία του ευαγγελίου. Στον Χριστό “μαρτυροῦσι πάντες οἱ προφῆται.” Πράξεις 10:43. Από την επαγγελία που δόθηκε στον Αδάμ, και κατόπιν διαμέσου της πατριαρχικής γραμμής και της νομικής οικονομίας, το ένδοξο φως του ουρανού κατέστησε σαφή τα ίχνη του Λυτρωτή. Οι βλέποντες είδαν τον Αστέρα της Βηθλεέμ, τον ερχόμενο Σηλώ, καθώς τα μελλοντικά πράγματα περνούσαν εμπρός τους σε μυστηριώδη πομπή. Σε κάθε θυσία παρουσιαζόταν ο θάνατος του Χριστού. Σε κάθε νέφος θυμιάματος ανέβαινε η δικαιοσύνη Του. Με κάθε σάλπιγγα του ιωβηλαίου αντηχούσε το όνομά Του. Στο φοβερό μυστήριο των αγίων των αγίων κατοικούσε η δόξα Του.» Η Ζωή του Χριστού, 211.

Δεκαεπτά

Ο Σεδεκίας είχε μεταφερθεί στη Βαβυλώνα όταν η Ιερουσαλήμ έπεσε, δεκατέσσερα έτη πριν από το 573 π.Χ. Οι Ιουδαίοι ιστορικοί προσδιορίζουν τον κύκλο του Ιωβηλαίου από τον Ιωσία, το 622, έως τις 22 Οκτωβρίου 573, ως τον 17ο κύκλο του Ιωβηλαίου. Η περίοδος από τη μάχη της Ραφίας έως τη μάχη του Πανίου ήταν δεκαεπτά έτη. Ο Πτολεμαίος ήταν ο νικητής στη μάχη της Ραφίας, και βασίλευσε ως ο βασιλιάς του νότου επί δεκαεπτά έτη. Από το Διάταγμα των Μεδιολάνων έως

ότου ο Κωνσταντίνος διαίρεσε την αυτοκρατορία του, το 330, μεσολάβησαν δεκαεπτά έτη. Κατά τον δέκατο έβδομο κύκλο του Ιωβηλαίου, η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε από τον Ναβουχοδονόσορα.

Διότι οι υιοί Ισραήλ θα παραμείνουν πολλές ημέρες χωρίς βασιλέα, και χωρίς άρχοντα, και χωρίς θυσία, και χωρίς στήλη, και χωρίς εφώδ, και χωρίς θεραφείμ· έπειτα οι υιοί Ισραήλ θα επιστρέψουν και θα εκζητήσουν τον Κύριο, τον Θεό αυτών, και τον Δαβίδ, τον βασιλέα αυτών· και θα φοβηθούν τον Κύριο και την αγαθότητά του εν ταις εσχάταις ημέραις. Ωσηέ 3:4, 5.

Ο Ωσηέ εξετάζει ένα θέμα που συνδέεται άμεσα με την αιχμαλωσία του Σεδεκία, αν και συγχρόνως αντιπροσωπεύει και την αρχή της αιχμαλωσίας του βόρειου βασιλείου το 723 π.Χ. Ο λόγος για τον οποίο το χωρίο του Ωσηέ συνδέεται με τη μαρτυρία του Ιεζεκιήλ έχει να κάνει με την απόρριψη του Θεού, όταν ο Ισραήλ επέμεινε να έχει ανθρώπινο βασιλιά. Η επιθυμία του Ισραήλ να κυβερνάται από ανθρώπινο βασιλιά, αντί από θείο Βασιλιά, παριστάνεται ως «η υπερηφάνεια της δυνάμεώς σου» μέσα στην κρίση των «επτά καιρών» στο Λευιτικό 26.

Και εάν, παρά πάντα ταῦτα, δὲν θελήσετε ἔτι νὰ εἰσακούσετε εἰς ἐμέ, τότε θὰ σᾶς τιμωρήσω ἑπταπλασίως διὰ τὰς ἁμαρτίας σας. Καὶ θὰ συντρίψω τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς δυνάμεώς σας· καὶ θὰ καταστήσω τὸν οὐρανὸν σας ὡς σίδηρον, καὶ τὴν γῆν σας ὡς χαλκόν. Λευιτικόν 26:18, 19.

Η «υπερηφάνεια τῆς δυνάμεώς σας» αντιπροσωπεύει τὴν ἐπιθυμία τοῦ Ἰσραὴλ νὰ γίνῃ ὁμοιος μετὸν κόσμον καὶ νὰ ἔχῃ τὸν δικό του βασιλέα. Ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὸ βόρειο βασίλειον τὸ 723 π.Χ. καὶ κατόπιν ἡ αἰχμαλωσία τοῦ βασιλέως Σεδεκία τοῦ νοτίου βασιλείου τὸ 586 π.Χ. ἀντιπροσωπεύουν τὴ συντριβὴ τῆς «υπερηφανείας» τοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ, καὶ ἡ υπερηφάνεια προπορεύεται τῆς πτώσεως. Στὴ βιβλικὴ προφητεία μία «δύναμις» εἶναι βασιλεὺς ἢ βασίλειον, καὶ ἡ υπερηφάνεια τοῦ Ἰσραὴλ στὴν ἐξασφάλιση ἀνθρωπίνου βασιλέως σηματοδοτεῖ τὴν ἀπόρριψη τῆς θεοκρατίας καὶ τοῦ θείου Βασιλέως.

Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐγέρασεν ὁ Σαμουὴλ, κατέστησε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ κριτὰς ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ πρωτοτόκου αὐτοῦ ἦτο Ἰωὴλ, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου αὐτοῦ, Ἀβιά· οὗτοι ἦσαν κριταὶ ἐν Βηρσαβεέ. Καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ δὲν περιεπάτησαν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐξέκλιναν ὀπίσω τοῦ κέρδους, καὶ ἐδέχοντο δῶρα, καὶ διέστρεφον τὴν κρίσιν. Τότε πάντες οἱ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραὴλ συνήχθησαν, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Σαμουὴλ εἰς Ῥαμά, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἰδοὺ, σὺ ἐγήρασας, καὶ οἱ υἱοὶ σου δὲν περιπατοῦσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς σου· τώρα λοιπὸν κατάρστησον εἰς ἡμᾶς βασιλέα, διὰ νὰ μᾶς κρίνῃ, καθὼς ἔχουσι πάντα τὰ ἔθνη. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐφάνη κακὸν εἰς τὸν Σαμουὴλ, ὅτε εἶπον· Δὸς εἰς ἡμᾶς βασιλέα διὰ νὰ μᾶς κρίνῃ. Καὶ προσηυχήθη ὁ Σαμουὴλ πρὸς τὸν Κύριον. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Σαμουὴλ· Ἄκουσον τῆς φωνῆς τοῦ λαοῦ κατὰ πάντα ὅσα λέγουσι πρὸς σέ· διότι δὲν ἀπέρριψαν σέ, ἀλλ' ἐμέ ἀπέρριψαν, ὥστε νὰ μὴ βασιλεύω ἐπ' αὐτούς. Κατὰ πάντα τὰ ἔργα, τὰ ὅποια ἔπραξαν ἀφ' ἧς ἡμέρας τοὺς ἀνήγαγον ἐξ Αἰγύπτου ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, καθ' ἃ ἐγκατέλιπόν με καὶ ἐλάτρευσαν ἄλλους θεοὺς, οὕτως πράττουσι καὶ πρὸς σέ. Τώρα λοιπὸν ἄκουσον τῆς φωνῆς αὐτῶν· πλὴν, διαμαρτυρήθητι πρὸς αὐτοὺς ἐπισήμως, καὶ δεῖξον εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα τοῦ βασιλέως, ὃς μέλλει νὰ βασιλεύσῃ ἐπ' αὐτούς. 1 Samuel 8:1–9.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, στο σημείο εκείνο, ο Ισραήλ απέρριψε όχι μόνο τον Θεό ως βασιλέα του, αλλά και το Πνεύμα της Προφητείας, όπως αυτό αντιπροσωπευόταν από τον Σαμουήλ, διότι αναφέρεται: «ἐμέ ἐγκατέλιπον καὶ ἐδούλευσαν θεοῖς ἑτέροις, οὕτως ποιοῦσι καὶ εἰς σέ».

«Ο Σατανάς... προωθεί διαρκώς το κίβδηλο—για να απομακρύνει από την αλήθεια. Η έσχατη ακριβώς πλάνη του Σατανά θα είναι να καταστήσει ανενεργή τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού. “Όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός αφανίζεται” (Παροιμίες 29:18). Ο Σατανάς θα ενεργήσει με επινοητικότητα, με διαφορετικούς τρόπους και μέσω διαφορετικών μέσων, για να κλονίσει την εμπιστοσύνη του υπολοίπου λαού του Θεού προς την αληθινή μαρτυρία.»

«Θα εγερθεί ένα μίσος εναντίον των Μαρτυριών, το οποίο είναι σατανικό. Οι ενέργειες του Σατανά θα αποσκοπούν στο να κλονίσουν την πίστη των εκκλησιών σε αυτές, για τον εξής λόγο: ο Σατανάς δεν μπορεί να έχει τόσο ανεμπόδιο δρόμο για να εισαγάγει τις πλάνες του και να δέσει τις ψυχές μέσα στις αυταπάτες του, εάν δοθεί προσοχή στις προειδοποιήσεις, στους ελέγχους και στις συμβουλές του Πνεύματος του Θεού.» Selected Messages, βιβλίο 1, σ. 48.

Η τελευταία πλάνη για τη θεοκρατία του αρχαίου Ισραήλ ήταν η απόρριψη όχι μόνο του Θεού, αλλά και του Πνεύματος της Προφητείας. Εκείνη η απόρριψη το 1097 π.Χ. προτυπώνει την τελευταία πλάνη του Λαοδικειακού Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας το 1863. Οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι είναι ο Λόγος του Θεού, και το Πνεύμα της Προφητείας δηλώνει σχετικά με τους «επτά καιρούς» ότι «δεν πρέπει να μεταβληθούν».

«Είδα ότι ο χάρτης του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως Εκείνος τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω τους και έκρυσε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη μπορεί να το δει, έως ότου το χέρι Του απομακρύνθηκε». Early Writings, 74.

Το Πνεύμα της Προφητείας προφανώς ενέκρινε τα «επτά καιρούς», και η έγκρισή της αποτελούσε προειδοποίηση να μη μεταβληθούν οι αριθμοί στον χάρτη, του οποίου τα «επτά καιροί» είναι η κεντρική στήλη και η επάνω δεξιά γωνία. Με τον παραχαραγμένο χάρτη του Uriah Smith το 1863, άρχισε η προοδευτική απόρριψη των θεμελιωδών αληθειών, η οποία προτυπωνόταν από τον αρχαίο Ισραήλ στην απόρριψή του προς τον Θεό, και το Πνεύμα της Προφητείας προσδιόρισε την αποστασία του 1863. Η χρονολογία της αποστασίας του 1863 ευθυγραμμίζεται με την προφητική γραμμή που εκτίθεται στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ. Σε εκείνη τη γραμμή της ιστορίας, η κατάληξη ήταν η καταστροφή της Ιερουσαλήμ, η οποία προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής. Το διάστημα από το 1863 έως τον επικείμενο νόμο της Κυριακής προτυπωνόταν από την ιστορία του βασιλιά Σαούλ το 1097 π.Χ. έως τον Σεδεκία το 586 π.Χ.

Ο Σεδεκίας αιχμαλωτίστηκε στη Βαβυλώνα δεκατέσσερα έτη πριν από το Ιωβηλαίο του 573 π.Χ. Ο δέκατος έβδομος κύκλος Ιωβηλαίου άρχισε το 622 π.Χ., και κατά το τριακοστό έτος ο Ιεζεκιήλ προβάλλεται ως ιερέας το 591 π.Χ., έπειτα, πέντε έτη αργότερα, η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε το 586 π.Χ. Καταστράφηκε την ίδια ημέρα του έτους κατά την οποία καταστράφηκε και τη δεύτερη φορά, το 70 μ.Χ., από τον Τίτο. Το πρώτο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ προηγείται πέντε έτη της καταστροφής της Ιερουσαλήμ και δεκαεννέα έτη του οράματος του ναού του

τεσσαρακοστού κεφαλαίου.

Κατὰ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς αἰχμαλωσίας ἡμῶν, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους, τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνός, τῷ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ ἔτει ἀφ' οὗ ἐπλήγη ἡ πόλις, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἦλθεν ἐπ' ἐμὲ ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου καὶ με ἤγαγεν ἐκεῖ. Ἰεζεκιὴλ 40:1.

Διὰ την ανυπακοήν προς την διαθήκην του σαββάτου της γης, ο Θεός προσδιώρισε ὅτι «επτὰ καιρούς» θα ἦτο ἡ κατάρα διὰ την ανυπακοήν προς το ἑβδομον ἔτος, το οποίον εἶναι το σάββατον της γης. Ο «καιρός» εἶναι ἔτος, καὶ το «ἔτος» εἶναι τριακόσιαι ἐξήκοντα ἡμέραι, καὶ ἐπτά ἐπὶ τριακοσίαις ἐξήκοντα εἶναι δύο χιλιάδες πεντακόσια εἴκοσι ἔτη. Οἱ Μιλλερίται ἴσως νὰ μην εἶχαν χρησιμοποιήσει την ἑκφρασιν «το εικοσιπέντε εἴκοσι», ἀλλὰ ἀμφότεροι οἱ ιεροὶ αὐτῶν χάρται προσδιώριζον ἀριθμητικῶς τὰ δύο χιλιάδες πεντακόσια εἴκοσι ἔτη.

Ἡ διακήρυξις της κατάρας τῶν ἐπτά καιρῶν ἐπάνω τόσο στο βόρειο βασίλειο του Ἰσραὴλ ὅσο καὶ στο νότιο βασίλειο του Ἰούδα υπήρξε ἡ πρώτη, ἢ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πει ἡ «θεμελιώδης», ἢ ἀκόμη θὰ μπορούσε νὰ πει ἡ «άλφα» κατανόηση του William Miller. Το 1863 ἡ Λαοδικεακὴ Ἐκκλησία τῶν Ἀντβεντιστῶν της ἑβδόμης ἡμέρας ἀπέρριψε τὴ θεμελιώδη κατανόηση τῶν ἀνακαλύψεων του Miller· «ἀνακαλύψεων» που ἀντιπροσώπευαν ολόκληρο τὸ θεμέλιο του Μιλλεριτικοῦ κινήματος. Ἡ Ἐμπνευση προειδοποίησε ἀμεσα ὅτι αὐτό θὰ μπορούσε νὰ συμβεῖ, καὶ ἔχει συμβεῖ, καὶ συνέβη πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρό.

Τὸ θεμέλιο τοῦ ναοῦ που ἀνοικοδομήθηκε μετὰ την αἰχμαλωσία στη Βαβυλώνα ολοκληρώθηκε κατὰ την ἱστορία τοῦ πρώτου διατάγματος καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ δεύτερο διάταγμα. Ο ναός οἰκοδομήθηκε πλήρως κατὰ την ἱστορία τοῦ δευτέρου διατάγματος. Με τὸ τρίτο διάταγμα ἀποκαταστάθηκε ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία στο κυριολεκτικὸ ἀρχαῖο Ἰσραὴλ. Ο William Miller ἀντιπροσώπευε τὸν πρῶτο ἀγγέλο που ἐφθασε τὸ 1798 καὶ ἐνδυναμώθηκε στις 11 Αὐγούστου 1840. Ο δεύτερος ἀγγελὸς ἐφθασε ἀφού εἶχαν τεθεῖ τὰ θεμέλια, ὅπως αὐτὸ παριστάνεται ἀπὸ τὸ διάγραμμα τοῦ 1843, τὸ οποίον δημοσιεύθηκε τὸν Μάιο τοῦ 1842. Κατὰ την πρώτη ἀπογοήτευση τοῦ 1844, τὴν ἄλφα ἀπογοήτευση τοῦ 1844, ἐφθασαν ὁ δεύτερος ἀγγελὸς καὶ ἐπίσης ὁ καιρὸς της καθυστέρησης στην παραβολὴ τῶν παρθένων, καὶ ὅταν τὸ μήνυμα τοῦ δευτέρου ἀγγέλου ἐνδυναμώθηκε στη συνάθροιση κατασκήνωσης τοῦ Exeter, ὁ ναός ολοκληρώθηκε. Ἐπειτα, κατὰ τὴ μεγάλη, ἢ ὠμέγα ἀπογοήτευση τοῦ 1844, ὁ Ἀγγελιαφόρος της Διαθήκης ἦλθε αἰφνης στὸν ναὸ Του, σὲ ἐκπλήρωση τῶν δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν που ἀρχισαν με τὸ τρίτο διάταγμα καὶ ἔληξαν με τὴν ἀφίξι τοῦ τρίτου ἀγγέλου.

Ἰωσίας σημαίνει «τὸ θεμέλιο τοῦ Θεοῦ». Εἴτε πρόκειται γιὰ τὸν βασιλέα Ἰωσία εἴτε γιὰ τὸν Ἰωσία Λιτς, ἀμφότεροι ἀποτελοῦν σύμβολα τῶν θεμελίων, ὅπως αὐτὰ παριστάνονται στην ἱστορία τοῦ πρώτου διατάγματος καὶ ὅπως παριστάνονται στις εορτές της ἀνοίξεως που ἐκτίθενται στα πρώτα εἴκοσι δύο ἐδάφια τοῦ εικοστοῦ τρίτου κεφαλαίου τοῦ Λευιτικοῦ. Τὰ θεμέλια, οἱ εορτές της ἀνοίξεως καὶ τὸ πρῶτο διάταγμα εἶναι ὅλα σύμβολα τοῦ 1840 καὶ της ἐνδυναμώσεως τοῦ πρώτου ἀγγέλου. Ἡ 22α Ὀκτωβρίου 573 π.Χ., ὅπως ἐκτίθεται στο τεσσαρακοστὸ κεφάλαιο καὶ στο πρῶτο ἐδάφιο τοῦ Ἰεζεκιήλ, εἶναι σύμβολο της 22ας Ὀκτωβρίου 1844 καὶ της ἐνάρξεως της κρίσεως τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπίσης σύμβολο της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 κατὰ την ἐναρξιν της κρίσεως τῶν ζώντων. Ὅσοι ἔχουν παρακολουθήσει αὐτὰ τὰ ἀρθρα θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν τις ἐφαρμογές που

χρησιμοποιώ.

Ο Ιεζεκιήλ αποτελεί σύμβολο μέσα στην προφητική ιστορία που παριστάνεται στα γραπτά του. Ο Ιεζεκιήλ είναι παρών όταν οι είκοσι πέντε άνδρες προσκυνούν τον ήλιο στο τέλος του ογδόου κεφαλαίου. Είναι επίσης παρών στα επόμενα κεφάλαια, καθώς «η σφράγιση που ακολουθείται από τη σφαγή» επιφέρεται επί της Ιερουσαλήμ, την οποία η Ellen White ταυτοποιεί ως την Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Στα πρώτα ένδεκα κεφάλαια, ο Ιεζεκιήλ εισάγεται στο επουράνιο αγιαστήριο για να λάβει τις οδηγίες του, όπως εκλήθησαν να πράξουν οι Μιλλερίτες το 1844, και όπως καλείται τώρα να πράξει το παρόν αυτό κίνημα.

Οὕτως ὁ Ἰεζεκιήλ ἔσται εἰς ὑμᾶς σημεῖον· κατὰ πάντα ὅσα ἔπραξε θέλετε πράξει· καὶ ὅταν τοῦτο ἔλθῃ, θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός. Ἰεζεκιήλ 24:24.

Ὅταν Τοῦτο Ἑλθῇ

Ὅταν φθάσουμε στο σημείο, κατά τις ἐσχάτες ημέρες, όπου ὅσα απεικόνισε ο Ιεζεκιήλ επαναλαμβάνονται μέσα στον λαό του Θεού, τότε έχουμε φθάσει στο σημείο του Ιεζεκιήλ. Όταν γνωρίζετε ότι ο Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και το γνωρίζετε σε τέτοιο βαθμό πίστεως και κατανοήσεως ὥστε να κατέχετε την αγιασμένη προσδοκία ὅτι ὅλα ὅσα απεικονίζονται ἀπὸ τον Ιεζεκιήλ στα γραπτά του προτυπώνουν μία ιερή ακολουθία γεγονότων κατά τις ἐσχάτες ημέρες, που αφορά τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες—ὅταν το γνωρίζετε αυτό, τότε «θέλετε γνωρίσει» ὅτι «ο Κύριος» είναι «Θεός».

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.